

ROZSIEC (2) *vb pf*

rozł- (2), [rozś-].

Teksty nie oznaczają é oraz ó; o prawdopodobnie jasne (tak w roz-).

fut 1 sg rozsiekę (1). ◇ praet 3 sg m rozsiekł (1). ◇ [3 pl m pers rozsiekli].

Sł stp notuje, Cn brak, Linde bez cytatu.

*Pozbawić życia, siekąc ostrym narzędziem na kawałki; scindere PolAnt [kogo] (2) : Tedy rozliekł Sámuel Agágá przed obliczem Iehowy w Gilgalu. *BudBib 1.Reg 15/33*; [tylko co Stároftá tego zamku Báftawd nieiáki wykoczył z ognia/ ktorego Niemcy poimawšzy wiedli do MiŃtrzá: ále go im drudzy w ręku ich rozšiekli. *BielKron 1597 251*].*

*Zwrot: »w kęsy rozsiec« (1): Iefli mi nie daŃz pokoy/ w kęfyc iá [niewiaŃtę] rozliekę *RejZwierz 46v*.*

Formacje współrdzenne cf SIEC.

*Cf **ROSIECZONY, ROZSIECZENIE***

MN